

си. Ала и него Господъ удари въ главата. Отплати му той за нашите сълзи. Има вече петнайсетъ години отъ какъ той държи нашето село. Много пари той спечѣли въ тия години, много имане накупи, много хорица изгори; ала Господъ и нему не даде щастие. Ожени са той въ Букурещъ и зема едно твърде богато момиче. Дѣчица му Господъ даде твърде малко, — само едно момиченце, като ясното сълзице на небето. Нашиятъ чокой нищо и никого не обичаше така, както своето дѣтенце, и сърцето си даваше за него. Азе мисля, че ако Настасия (така бѣше името на момиченцето) да бѣше поискала отъ баща си хилядо гроша, то той щеше да ѝ ги начете, ако и да бѣше скѣперникъ като чафутинъ. Настанаха Настасии петнайсетъ години; а момците захванаха да прескачатъ презъ прагътъ на тѣхната къща. А колко момчета, боже ти мой Господи, дохождаха